

нието на своята ересь и на лжовните книги, той е бил и авторъ на лжовни молитви, съ които е заклиналъ трѣсавиците, „нежитите“ и сичките болѣсти. Въ това послѣднѣо дѣло той е билъ, както са види, образецъ отъ старовременните врачаре, на които славата и до днесъ още са държи у сърбете (и у бѣлгарете). Преданието е направило отъ него вѣлколакъ, защото той е билъ „вѣдунъ“ и защото е ималъ сношения съ нечистите сили (друго-яче въ срѣдните вѣкове, — а народътъ и до тая минута, — не сж могле и да си представатъ врачовете или вѣдунете); освѣнъ това, като еретикъ, той е билъ длъженъ да умре безъ християнско покаяние. Ето защо, когато той билъ „въ навѣхъ“, т. е. мжртвецъ на гробищата, той „былъ на Верзевуловѣ колу“, т. е. противъ него било употребено специфическо срѣдство — велзевуловъ (бесовски), т. е. извѣстниятъ (по руските предания) ясиновъ колъ — единственниятъ способъ да бжде удържанъ мжртвецътъ въ гробътъ.

Легендите, които сж приписани отъ индексътъ на пощъ Еремия, дѣйствително нѣматъ въ себѣ си нищо исклучително богомилско, щото е и трѣбало да бжде, ако, — както ние предположиме, — тие сж биле получени готови изъ други источники. Сичките тие сж са сжхраниле въ руските ржкописи. Легендата за това, „Какъ Христа въ пощы ставили“, е била извѣстна на грѣцките писатели¹⁸⁾ и могла е да бжде земена отъ Еремия изъ нѣкой грѣцки источникъ; легендата за Прова, която

¹⁸⁾ Suidas s. v. Ἰεροδός Migne, Dict. 2.383. Изданието на русск. редакция въ „Отреч. книги“ отъ Тихонрова, т. 2—й.